

ישראל מוכנים לסבול את התעללות בהם, מי יכול לעזור להם?

גם רעיון אחר, מאותו סוג, נכשל - ומאותן סיבות עצמן.

ברבות השריפות הגדולות, שהעולם הזה סיקר אותן בעמודיו, נתקלנו בבעייה של חוסר-היעילות, המהולה בשחיתות, של שירותי-הכבאות בארץ.

הצענו או בכנסת הצעה פשוטה: להו ציא את שירותי-הכבאות מידי העיריות, להקים חיל-כבאים ארצי, כמו המישטרה, כדי שרכישת הציוד והשימוש בו, וכן הצי בת כוח-אדם, יהיו יעילים ומרוכזים.

העיריות, שסוכניהן יושבים בכנסת וב- ממשלה, העלו הצעה זו באש. בשבוע ש- עבר ראיתי בטלוויזיה כיצד מלונגנים נציגיהם של שירותי הכבאות בעיריות השונות על חוסר משאבים ומשאבות, אבל הם אשמים בכך בעצמם, מאחר שכל אחד רצה להתחוק בממלכה הקטנה, העלו- בה והבלתי-יעילה שלו.

מזורה ביותר היתה דרכה של הצעה אחרת שלנו, שגם היא עומדת עתה במרכז דינוניה של ועדת-כנסת.

העולם הזה טיפל פעמים רבות בבעיית הטמפלים לחיילים. ערכנו מיבצע ציבורי (תן טרמפ לחייל!) אבל הבינונו שהי פיתרון האמיתי צריך להיות ממלכתי: הסעה-חינם של כל חייל במדים בכל אוטובוס ורכבת.

הצענו הצעה זו בראשית הכנסת ה- ששית, בלוויית חישוב כלכלי שהוכיח ש- הדבר אפשרי. היא הוסרה מסדר-היום ברוב גדול, על פי הצעת סגן שר-הביטחון דאז, צבי דינשטיין, הממשלה, שהסיעה את שריה במכוניות-אפר, קבעה שאין כסף להסעת חיילים.

לקראת הבחירות של 1969 העליתי הצ- עה זו בשנית. הפעם נבהלה סיעת ה- מערך: אין אפשר להניח להעולם הזה שיהיה מוזהה עם הצעה כה סבירה ופרי פולרית? הטילו על חבר המערך להעלות הצעה מקבילה, העבירו את שתי ההצעות לוועדה, ועבר הבחירות החליטו להעניק לחיילים הסעה-חינם ברכבות.

בכנסת השביעית העליתי מחדש את הדרישה לתת לחיילים את הזכות לנסוע חינם באוטובוסים, הדרישה לא נתקבלה. בכנסת הנוכחית ניצלו כמה ח"כים את העדרנו, קפצו על המציאה שנוחרה ללא בעלים והציעו אותה בעצמם כהמצאה שלהם, כמובן מבלי להזכיר אף במילה אחת שמישהו קדם להם. ועדה של הכנסת קיבלה סוף-סוף את ההצעה - ועכשיו היא מונחת כאבן שאין לה הופכין.

מישרד-הביטחון, בעל תקציב-הענק ה- מנופה של 22 מיליארדים, מהם לפחות 2-3 מיליארדים של שחיתויות וביובושים, אין לו כסף למותרות כמו הסעת חיילים.

רחוקה ביותר מהגשמה נשארה ה- הצעה המפורסמת ביותר שלנו: להכריח את חברי-הכנסת לבוא לעבודה, לשבת בישיבות המליאה והוועדות, להנהיג מנ- יין-חוקי (קורוים) במליאה, או לקשור את שכר הח"כים לעבודתם בפועל.

בעניין זה שום דבר לא זו. הכנסת, היוצאת בשצף-קרח נגד כל ציבור-עובדים הדורש שכר הוגן לעבודתו ומעז לשבות לשם כך, שרוייה בשביתה איטלקית מת- מדת. בכנסת הנוכחית עוד ירדה הנוכחות לעומת קודמותיה.

שמעתי לפני כמה ימים את ישראל ישעיהו חזרו, על מסך הטלוויזיה, על הכוזבים הישנים, כאילו מבליים הח"כים את נמנם בוועדות, ששם נעשית העבודה האמיתית, וכו' וכו', מייד לאחר-מכן הר- אתה המצלמה את החדר הריק של ועדה, בעת ישיבתה.

האמת היא, כמובן, כפי שסיפרנו פעמים רבות, שכמישה לעולם אין נערכת ישיבה של ועדה בעת שמתקיימת ישיבה של המליאה, וכל גם בוועדות נוכחים, לרוב, פחות ממחצית מניין החברים.

חוששני שגם הרפורמה הזאת תצטרך להכות.

נזכרתי בנאומו זה רק תודות לטיפורו המצויין של אמנון רובינשטיין, אכית מר- סר בחברה מתירנית, שיצא זה עתה לאור, והמתאר מאבקים אלה בפורטורטו.

מקומיות, הקמת רשות-חופים ממלכתית שתחוק בידה את כל חופי המדינה, פיי תוח כל חופי המדינה במיבצע מתוכנן, ואחזקתם ברמה תרבותית.

ההצעה עוררה על עצמה את זעם כל הרשויות המקומיות, ושרי-הפנים קמו עליה בזה אחר זה. בשלב מסויים הפקיע אותה משה קול והשמיע אותה כהמצאה של עצמו. (מישהו אמר לי אז בכנסת: ,,הלכת לשפתי-הים, נכנסת לים להתרחץ, השארת את בגדיך על החול, ומשה קול בא וסחב אותם.")

אולם משה קול אינו לוחם, והוא לא לחם גם על כך. חוששני שההצעה מתה עם יציאת סיעתנו מן הכנסת. ואם המוני

מקומיות, הקמת רשות-חופים ממלכתית שתחוק בידה את כל חופי המדינה, פיי תוח כל חופי המדינה במיבצע מתוכנן, ואחזקתם ברמה תרבותית.

ההצעה עוררה על עצמה את זעם כל הרשויות המקומיות, ושרי-הפנים קמו עליה בזה אחר זה. בשלב מסויים הפקיע אותה משה קול והשמיע אותה כהמצאה של עצמו. (מישהו אמר לי אז בכנסת: ,,הלכת לשפתי-הים, נכנסת לים להתרחץ, השארת את בגדיך על החול, ומשה קול בא וסחב אותם.")

אולם משה קול אינו לוחם, והוא לא לחם גם על כך. חוששני שההצעה מתה עם יציאת סיעתנו מן הכנסת. ואם המוני

מקומיות, הקמת רשות-חופים ממלכתית שתחוק בידה את כל חופי המדינה, פיי תוח כל חופי המדינה במיבצע מתוכנן, ואחזקתם ברמה תרבותית.

ההצעה עוררה על עצמה את זעם כל הרשויות המקומיות, ושרי-הפנים קמו עליה בזה אחר זה. בשלב מסויים הפקיע אותה משה קול והשמיע אותה כהמצאה של עצמו. (מישהו אמר לי אז בכנסת: ,,הלכת לשפתי-הים, נכנסת לים להתרחץ, השארת את בגדיך על החול, ומשה קול בא וסחב אותם.")

אפשר הענקת עישורים לקצינים עבור גי- הול טוב" וכדומה. יהיה זה סילוף מוחלט של כוונתנו, שנתקבלה עליידי המחוקק. אל-גא נסכים לפיחות בשטח זה!

הכנסת עדיין שקועה עד מעל ל- ראש בבעיית ההפלות המלאכותיות. לרעיון זה היתה, בכנסת, קאריירה מרגי- זה מאד. לשווא חיכיתי שהברות-הכנסת תצננה את הדרישה הנשית האלמנטארית, לאפשר לאשה לעשות בגופה כרצונה. כבר בתורש הראשון של סיעתנו בכנסת העליתי את הדרישה. לאחר-מכן הגשתי הצעת- חוק. הסיעות העניקו לחבריהן חופשי- הצבעה עליה, והיא נדחתה ברוב של שני קולות. הכריעו את הכף דווקא הנשים ש- הצביעו נגדה: זינה הרמן ומתילדה גו. גולדה מאיר ותיקה גרוסמן נעדרו.

אין זה פלא שאותה זינה הרמן עמדה בראש המישלחת הישראלית בקונגרס- הגשים במכסיקו. שנחלה שם והיעתה מפלה כל-כך מוחצת.

עכשיו מטפלת הכנסת בנושא שוב, וי שוב אינה מתקדמת. אבל יש שידורים בכלי-התקשורת וויכוחים בעיתונות, בסר פו של דבר יתארגן גם ציבור-הנשים, ואני משוכנע שהרפורמה הזאת תתבצע - לפני שנישאר לבדנו יחד עם המדינות החשור כות ביותר בעולם, אי-שם בין סעודיה וי- לוב.

אני פסימי יותר לגבי רעיון אחר, שי עלה במערכת העולם הזה תוך כדי סיקור מקום-הבילוי העיקרי של הגוער הישראלי - פסטי-הים.

מדי שנה יצאו חוליות-הכיסוי שלנו כדי לצלם את היכול האחרון של הצעירות וי הצעירים המשכשכים במים, ומדי-שנה הן חזרו עם סיפורים על העובדה הנוראה וי הגוברת בחופים המלוכלכים.

בכנסת פיתחתי רעיון מפורט מאד: הפקעת כלל החופים מידי הרשויות ה-

מקומיות, הקמת רשות-חופים ממלכתית שתחוק בידה את כל חופי המדינה, פיי תוח כל חופי המדינה במיבצע מתוכנן, ואחזקתם ברמה תרבותית.

ההצעה עוררה על עצמה את זעם כל הרשויות המקומיות, ושרי-הפנים קמו עליה בזה אחר זה. בשלב מסויים הפקיע אותה משה קול והשמיע אותה כהמצאה של עצמו. (מישהו אמר לי אז בכנסת: ,,הלכת לשפתי-הים, נכנסת לים להתרחץ, השארת את בגדיך על החול, ומשה קול בא וסחב אותם.")

אולם משה קול אינו לוחם, והוא לא לחם גם על כך. חוששני שההצעה מתה עם יציאת סיעתנו מן הכנסת. ואם המוני

מקומיות, הקמת רשות-חופים ממלכתית שתחוק בידה את כל חופי המדינה, פיי תוח כל חופי המדינה במיבצע מתוכנן, ואחזקתם ברמה תרבותית.

ההצעה עוררה על עצמה את זעם כל הרשויות המקומיות, ושרי-הפנים קמו עליה בזה אחר זה. בשלב מסויים הפקיע אותה משה קול והשמיע אותה כהמצאה של עצמו. (מישהו אמר לי אז בכנסת: ,,הלכת לשפתי-הים, נכנסת לים להתרחץ, השארת את בגדיך על החול, ומשה קול בא וסחב אותם.")

אולם משה קול אינו לוחם, והוא לא לחם גם על כך. חוששני שההצעה מתה עם יציאת סיעתנו מן הכנסת. ואם המוני

מקומיות, הקמת רשות-חופים ממלכתית שתחוק בידה את כל חופי המדינה, פיי תוח כל חופי המדינה במיבצע מתוכנן, ואחזקתם ברמה תרבותית.

ההצעה עוררה על עצמה את זעם כל הרשויות המקומיות, ושרי-הפנים קמו עליה בזה אחר זה. בשלב מסויים הפקיע אותה משה קול והשמיע אותה כהמצאה של עצמו. (מישהו אמר לי אז בכנסת: ,,הלכת לשפתי-הים, נכנסת לים להתרחץ, השארת את בגדיך על החול, ומשה קול בא וסחב אותם.")

אולם משה קול אינו לוחם, והוא לא לחם גם על כך. חוששני שההצעה מתה עם יציאת סיעתנו מן הכנסת. ואם המוני

מקומיות, הקמת רשות-חופים ממלכתית שתחוק בידה את כל חופי המדינה, פיי תוח כל חופי המדינה במיבצע מתוכנן, ואחזקתם ברמה תרבותית.

ההצעה עוררה על עצמה את זעם כל הרשויות המקומיות, ושרי-הפנים קמו עליה בזה אחר זה. בשלב מסויים הפקיע אותה משה קול והשמיע אותה כהמצאה של עצמו. (מישהו אמר לי אז בכנסת: ,,הלכת לשפתי-הים, נכנסת לים להתרחץ, השארת את בגדיך על החול, ומשה קול בא וסחב אותם.")

אולם משה קול אינו לוחם, והוא לא לחם גם על כך. חוששני שההצעה מתה עם יציאת סיעתנו מן הכנסת. ואם המוני

מקומיות, הקמת רשות-חופים ממלכתית שתחוק בידה את כל חופי המדינה, פיי תוח כל חופי המדינה במיבצע מתוכנן, ואחזקתם ברמה תרבותית.

ההצעה עוררה על עצמה את זעם כל הרשויות המקומיות, ושרי-הפנים קמו עליה בזה אחר זה. בשלב מסויים הפקיע אותה משה קול והשמיע אותה כהמצאה של עצמו. (מישהו אמר לי אז בכנסת: ,,הלכת לשפתי-הים, נכנסת לים להתרחץ, השארת את בגדיך על החול, ומשה קול בא וסחב אותם.")

אולם משה קול אינו לוחם, והוא לא לחם גם על כך. חוששני שההצעה מתה עם יציאת סיעתנו מן הכנסת. ואם המוני

מקומיות, הקמת רשות-חופים ממלכתית שתחוק בידה את כל חופי המדינה, פיי תוח כל חופי המדינה במיבצע מתוכנן, ואחזקתם ברמה תרבותית.

ההצעה עוררה על עצמה את זעם כל הרשויות המקומיות, ושרי-הפנים קמו עליה בזה אחר זה. בשלב מסויים הפקיע אותה משה קול והשמיע אותה כהמצאה של עצמו. (מישהו אמר לי אז בכנסת: ,,הלכת לשפתי-הים, נכנסת לים להתרחץ, השארת את בגדיך על החול, ומשה קול בא וסחב אותם.")

אולם משה קול אינו לוחם, והוא לא לחם גם על כך. חוששני שההצעה מתה עם יציאת סיעתנו מן הכנסת. ואם המוני

מקומיות, הקמת רשות-חופים ממלכתית שתחוק בידה את כל חופי המדינה, פיי תוח כל חופי המדינה במיבצע מתוכנן, ואחזקתם ברמה תרבותית.

ההצעה עוררה על עצמה את זעם כל הרשויות המקומיות, ושרי-הפנים קמו עליה בזה אחר זה. בשלב מסויים הפקיע אותה משה קול והשמיע אותה כהמצאה של עצמו. (מישהו אמר לי אז בכנסת: ,,הלכת לשפתי-הים, נכנסת לים להתרחץ, השארת את בגדיך על החול, ומשה קול בא וסחב אותם.")

אולם משה קול אינו לוחם, והוא לא לחם גם על כך. חוששני שההצעה מתה עם יציאת סיעתנו מן הכנסת. ואם המוני

מקומיות, הקמת רשות-חופים ממלכתית שתחוק בידה את כל חופי המדינה, פיי תוח כל חופי המדינה במיבצע מתוכנן, ואחזקתם ברמה תרבותית.

ההצעה עוררה על עצמה את זעם כל הרשויות המקומיות, ושרי-הפנים קמו עליה בזה אחר זה. בשלב מסויים הפקיע אותה משה קול והשמיע אותה כהמצאה של עצמו. (מישהו אמר לי אז בכנסת: ,,הלכת לשפתי-הים, נכנסת לים להתרחץ, השארת את בגדיך על החול, ומשה קול בא וסחב אותם.")



"העולם הזה", שבועון החרשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386. תאריך: 136. מען מבקרי: "עולמפרס". מורפס ב"הרפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בני אביגדור. הפצה: "גד" בע"מ. גדופות: "צינקוגרפיה כפסי בע"מ". העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

המגלים אומיקלבל בלתי-רגיל בקרב, אינה רק תביעה של צדק, אלא גם מספקת לי חיילים מוטיבציה חזקה נוספת.

ניסינו להגשים זאת מעל עמודי העולם הזה, כאשר הנהגנו לפני שנים רבות, סידר רה שבה הענקנו תארים של "אנשי מופת" לגיבורים צבאיים ואזרחיים. טבענו אז את מטבע-הלשון: "מעל לצו התפקיד ומעבר לקריאת-החובה" (חוששני שהמלים "מעל- ומעבר" הפכו בינתיים מכה מילולית, והכל משתמשים בהן, לצורך או שלא-לצורך.)

עם בואנו לכנסת הגשנו הצעת "חוק ל- מתן עיטורים - תשכ"ה - 1967", ובה קבענו כי נשיא-המדינה יעניק עיטור לכל חייל שנפצע בפעולה קרבית (בדומה ל- לב ארגון האמריקאי). לחייל שהציל חיי- אדם תוך סיכון חיי-עצמו, ולחייל שביצע בעת לחימה את שרותו. מעל לצו התפקיד



אבנרי בכנסת (מוז דיין, שפירא, גורדה וגזיני) הורעים נובטים

ומעבר לקריאת-החובה. ההצעה הונחה על שולחן הכנסת ב-21 בנובמבר 1967.

גורל ההצעה היה אופייני. כאשר הבאנו אותה להצבעה, קם נציג הממשלה וביקש להסירה מסדר-היום - בטענה שהממשלה עצמה מעבדת הצעת-החוק כזאת. לא היה בזה שמץ של אמת, אך הממשלה לא היתה מוכנה לכך שהענקת עיטורים ללוחמים תיוקף על חשבון העולם הזה. לכן, מייד לאחר-מכן, אכן הוזרזה לעבר ולהגיש הצעה משלה. זו נתקבלה, וכך הגענו ל- הענקת עיטורים.

הערה אחת: כשנימקנו את הצעתנו, עמדנו על כך שיונהגו עיטורים רק ללוח- מים ממש, ושאינו להנהיג בארץ את הר תופעה של "סאלאט פירות" - שורות שורות של עיטורים ציבעוניים המקשטים בארצות מסוימות את חום של קצינים בכירים, שלא שמעו מעולם שריקה של כדור.

אני רוצה להזכיר זאת עתה, כי אני למד שיש המבקשים לשנות את החוק, כדי ל-

קרא ירי.

במשך שמונה שנים הכיל העולם הזה מדור, שנשא את חתימתי. תחילה נקרא דורח לבזר, ולאחר מכן קריעות-ביניים. הוא דיווח על פעולתי בכנסת, כנציג תנור עת העולם הזה - כוח חדש, ומובן שנפסק כאשר לא חודש המנדט שלי.

בעצם, אין לכך הצדקה. אמנם סיעתנו אינה קיימת כעת בכנסת, אך פעולתנו שם נמשכת במלוא המרץ, בלעדית. בעווננו, הישארו אחרינו שלל של יוזמות ורעיון נות. שדי בו כדי לפרנס את הכנסת במשך ימים הרבה.

מזור להיווכח כי גם עתה עומדות כמה יוזמות ישנות שלנו, פרי המחשבה של השבועון העולם הזה וסיעת העולם הזה, במרכז עבודתה של הכנסת. אולי זהו סימן להתדלדלות האינטלקטואלית של הכנסת, ואולי עדות לכך שלא קמה יורשת לסיעת-נו.

מכיוון שאין כעת מדור בעיתון שבו אפשר לדווח על כך, אנצל הפעם מדור זה כדי לספר כמה סיפורים.

נהגים רבים מקללים החדש את מי שהיבא עליהם את גזירת חגורות-הביטחון. חוששני שהם צריכים לקלל אותי.

לפני הרבה שנים, כאשר טיפל העולם הזה במכת תאונות-הדרכים, השתכנעתי ל- חלוטין כי שגיעות גמור הוא לנסוע בכביש בינעירוני (ולמעשה גם עירוני) מבלי ל- חגור. מהספן-הביטחון האמריקאי- ערבי, ראלף נידר, לימד אותנו כי לעיתים קרובות אין אפשרות למנוע תאונות-דרכים, אך אפשר להבטיח במיקרים רבים שהתאור-נה לא תסתים במוות.

לכן, כימעט מראשית כהונתי בכנסת, התחלתי להילחם בעד חקיקת חוק שיחייב את השימוש בחגורות. התחלתי להטריד את שרי התהבורה בזה אחר זה - משה כרמל, עזר וייצמן, שימעון פרס וסגנו, גד יעקובי.

תחילה נתקלתי בליגלוג גמור. אחר-כך הפך הליגלוג לגימגום ותירוצים שדופים. "אי-אפשר לחייב", "זה לא יתקבל", "לא ניתן לאכוף", "גם במדינות אחרות..." וכו' וכו'. תגבורת בלתי-צפויה קיבלתי מאיש אגודת-הישראל, הרב יהודה מאיר אברמוביץ, שפעם הגיעו לכנסת התמסר גם הוא ל- בעייה זו. הגיש הצעת-חוק והתעקש. בסור פו של דבר החליט שרי-התחבורה, כימעט מאונס, להתקין תקנה מהייבבת, שהפעלתה נדחתה שובישוב, תוך שימוש בכל תירוץ אפשרי.

עכשיו זה מתגשם. סוף-סוף. רבים מקל- לים, ואני מקווה שאחדים מן המקללים, שהיו נהרגים לולא התגורות, ימשיכו ל- קלל - ולחיות.

שיגעון פרטי אחר שלי נוגע לעיטור-רים. עוד ב-1948, בשדות פלשת, השתכנעתי כי הענקת אותות-הצטיינות, לחיילים

לפני פני